

Додаток до часопису „Нова Шепетівщина“. Виходить один раз на тиждень.

Відповідальний редактор К. Д. ВАРЖАНСЬКИЙ

Технічний редактор і відповідальний за друкований текст С. А. РЯБЧИНСЬКИЙ.

ЗА ВІДБУДОВУ НАШОГО КРАЮ!

Діти! Через місяць і десять днів минає рік, як геніальний полководець великого німецького народу Адольф Гітлер дав наказ своїм непереможним військам визволити від 23 річного пригнічення жидо-більшовицькою комуною наш знедолений Український нарід.

22 Червня 1941 року німецькі війська взяли на себе великий і почесний обов'язок — пішли в бій за врятування Європи від більшовицької небезпеки. Тим самим німецькі вояки врятували нас від 23-х річного панування жидо-більшовиків.

Фюрер Великонімецьчини Адольф Гітлер дав наказ своїй героїчній і ніколи непереможній армії виступити проти вічного ворога людства — світового жидівства.

Ми вільні! Жидо-більшовики вже більше ніколи не повернуться на нашу українську землю. Міцна рука і непереможна зброя німецького вояка назавжди змела з лиця української землі жидо-більшовицьке охвіття.

А пригадайте, за останніх 2—3 роки скільки згинуло ваших рідних і близьких в кривавих застінках НКВС, непролазній сибірській тайзі, у північних далеких таборах, на далеких кривавих соловках.

День 22 червня 1941 року — день нашого визволення вийде в історію нашого життя, як ясна провідна зірка, що відкрила нам двері до щасливого майбутнього.

Діти! Як і ваші батьки, так і ви мусите щедро віддячити великому Німецькому Народу за ваше визволення. Перш над усе ви мусите добре учитися, любити працю, бути завжди правдивими, повсякденно допомагати нашим славним визволителям і вашим батькам у відбудові нашого краю.

Тільки чесною працею, тільки доброю наукою і безперечною слухняністю вам Бог допоможе віддячити німецьким воякам, які за щасливе майбутнє Європи, а разом з тим і України на далеких фронтах не щадять свого життя.

Це, діти, ваше свячене завдання!

З Головної Квартири Фюрера.

ВЕРХОВНЕ КОМАНДУВАННЯ НІМЕЦЬКИХ ЗБРОЙНИХ СИЛ ПОВІДОМЛЯЄ:

ІЗ ПОВІДОМЛЕННЯ ЗА 8-е ТРАВНЯ

ДНБ. В Донецькому басейні на південний схід від Ільменського озера та на Волховському фронті відбито місцеві наступи більших ворожих сил. При цьому ворог втратив 11 танкерів. В Ленінграді в наслідок обстрілу важних військових споруд повстало багато великих пожеж.

В Ляпландії німецькі та фінські частини знищили в кількох днях завзятих боях в ході поданого вночі до відома протинаступу оточені бойові сили ворога. При цьому противник втратив окрім великої кількості полонених також понад 1400 убитих та всякого роду воєнне приладдя.

На Мурманському фронті розбито дальші ворожі сили оточуючими наступами.

У повітряних боях збито на Сході 26 ворожих літанів та три інші знищено на землі.

На побережжі острова Мальти успішно бомбардовано кораблі, становища протилетунської артилерії та склади пального матеріалу.

Нічні нальоти німецьких бойових літанів було снеровано на аеродроми на Мальті та початальний зв'язок британців у Північній Африці.

У боротьбі проти Великої Британії бомбардувала німецька авіація вдень і вночі важні воєнні об'єкти на британському побережжі Каналу та над гирлом Темзи.

В безуспішній пробі нальоту британських бомбардувальників в минулу ніч на Данське примор'я втратив ворог чотири літани.

ЗНАХІДКА

Павлусь Гонкий і Петрусь Тонкий бігцем поспішали до школи: вони трохи спізнились, добре знали, що вчитель страх як не любить, коли хто спізниться; він сердиться, дорікає лінощами, а вони не хотіли сердити свого вчителя.

Біжать дітки до школи по хіднику, вимощеному жовтою цеглою, біжать і ні гадки; аж ось Павлусь зупинився, нагнувся, прикрив щось долонею на хіднику й гукнув:

— Цур моє! — і підвівшись, держав щось у стиснутому кулаці.

— Що таке? що? Покажи! — озвався Петрусь.

— Що? звісно, що! знахідка!

— Та яка?

— Яку Бог послав: двадцять копійок.

— Неправда, — покажи!

Павлусь відійшов наперед кілька ступенів, розчипив кулак і, простягнувши руку, промовив:

— Дивись! А що! брешу?

— Справді двадцять копійок! — промовив Петрусь, глянувши на Павлусеву долоню, де лежала срібна монета. Павлусь сховав її швидко в кишеню й промовив:

— Ну побіжим, а то спізнимося; вчитель сваритиметься.

Побігли.

— Слухай, Павлусю! — оз-

вався Петрусь. — Що ти зробиш з цими грішми?

— Не скажу! Може проїм, — яблук куплю, може горіхів, може в цирк піду... побачу ще.

— Так не можна, — промовив трохи понуро Петрусь незадоволенням голосом і аж спинився трохи.

— Чому це так — не можна? — запитався, дивуючись Петрусь.

— Тому, що в купі йшли, вкупі знайшли, — значить треба спожити.

— Е, ні, ні! — змагався Павлусь, — я сам знайшов, — ти й не бачив! ти й не знав би був, коли б я не похвалився... Я казав: цур, не ділитися, а ти на те нічого!

До самої школи діти змагалися, чи ділити знахідку, чи не ділити.

В школі учителя ще не було. Петрусь зараз розказав школярам, що вони з Павлусем знайшли двадцять копійок і що Павлусь такий скупига, такий не подільчивий, що хоче сам спожити цю знахідку. Школярі загули, немов у вулику рій бджіл; одні дорікали Павлусеві, другі стояли за нього; треті радили не ділитися грішми, а зараз, як вийдуть із школи, купити у перекупки за всю знахідку ласощів і поділити їх між усіма школярами. Петрусь змагався, кажучи, що тих ласощів не стане для всіх.

— Ліпше йому десять копійок, нехай і мені десять: як хто хоче, так собі й споживе, — говорив Петрусь.

Один тільки учень не втручався до того змагання. Він стояв біля груби, грівся і плакав.

— Чого ти, Ігоре, плачеш? — спитав Павлусь у хлопчика.

— Змерз, — відповів Ігорко, — руки поклякли, несучи книжки.

— Хіба в тебе рукавичок нема?

— Авже ж нема, — де я їх візьму?

— Батько нехай купить.

— У мене тата нема.

— Ну, мати... Хіба не все одно.

— У мами грошей нема.

— Гей ти! Гонкий! Слухай! — гукнуло до Павлуса кілька школярів. — От ми усі гуртом порадилися вже, як вас розвести з Тонким за оцю знахідку.

— Ні, не треба, я й сам знаю, — відповів Павлусь, — ось я їх віддам Ігорові на рукавиці; у нього рукавиць нема! Он як він змерз, аж плаче... На Ігоре, візьми та купи собі рукавички, — мовив Павлусь, віддаючи Ігорові свою знахідку.

Ігор аж засяяв, узявши гроші.

— Сховай же добре, щоб не загубив, — радили школярі Ігорові.

— Не загубить; я піду з ним на базар і поможу йому вибрати гарні рукавички, — промовив Петрусь.

Написав Олександр Кониський.

ЖИВИ ПРАВДОЮ

Впустив Василько сокиру в річку, сів він сумний на березі і плаче.

Русалка почула. Жаль їй стало хлопця. Внесла йому з річки золоту сокиру і питається:

— Чи це твоя сокира?

— Ні, немоя — каже Василько.

Русалка внесла другу, срібну. Він знову каже:

— Не моя.

Тоді русалка внесла його сокиру. Хлопець зрадів і мовив:

— Оце моя.

Русалка подарувала Василькові всі три сокири за його правду.

Василько прибіг до дому і показав товаришам даровані йому сокирки і розповів як було.

Ось один з його товаришів задумав зробити те саме. Пішов до річки, навмисне кинув свою стару сокиру в воду, сів на березі та й буцім то плаче.

Русалка внесла золоту сокиру та й питає:

— Чи це твоя сокира?

Хлопець зрадів і закричав:

— Моя, моя!

Русалка не дала йому золотої сокири та й його власної не дістала з дна річки за його брехню.

Прийшов він додому та й плаче.

Питають його товариші чого він плаче і він розповів як було. Почувши це, Василько йому й каже:

— Отож, живи правдою, а не брехнею.

УЧИСЯ, ДИТИНО!

Учися, дитино, бо вчитися треба, учися, голубко, хай розум не спить, хай серце і воля і дух росте в силу, для життя, для світла треба вас учити!

Учися, дитино, бо доля не мати, шукать її треба, сама не прийде; а той її має, той її зазнає, кому розум сонцем в головці зійде!

Учися, дитино, бо світ цей не батько, — широкий, розлогий, мов поле в степу; знайти в нім дорогу той лише зуміє, хто придбав науку, хто вчився в життю!

Учися, дитино, Бог буде з тобою, пошанують люди, світ буде любить, і сіяти вчися добро поміж люди, а вічно жить будеш, не згине твій слід!

Учися, дитино, бо вчитися треба; шукай світла, правди, хай розум не спить, чого научишся — вода не забере, не візьме розбійник, вогонь не спалить!

Володимир Масляк.

НА МАЛЮНКУ: Великий український письменник Тарас Григорович Шевченко за роботою над писанням поетичних творів.

МЕНІ ТРИНАДЦЯТИЙ МИНАЛО

Мені тринадцятий минало;
Я пас ягнята за селом.
Чи то так сонечко сіяло?
Чи так мені чого було —
Мені так любо, любо стало
Неначе в Бога.
Уже прикликали до цаю,
А я собі у бур'яні
Молюся Богу... і не знаю,
Чого маленькому мені
Тоді так приязно молилось,
Чого так весело було.
Господне небо і село,
Ягня, здається, веселилось,
А сонце гріло — не пекло.

Тарас ШЕВЧЕНКО.

ВІДКИДАЙЛО

Сів, дрімає Відкидайло
Йде ось книжка: — Прочитайно
Хоч сторінку цю по волі,
Що завдали тобі в школі.

Відкидайло: — Зачекаймо
Завтра аж дві прочитаю.
Тут до нього йде чорнило,
Усміхаючися мило

Ось несе новий зшиток:
„Напиши хоча б рядок!“

Відкидайло: — ледве дишу!
Завтра все разом напишу!

Тут знов торба релетує:
— Непорядок мене псує!

Як не маєш ти заняття,
Впорядкуй це все шкармаття.

Відкидайло: — Але ж радо,
Завтра зроблю з ним порядок!

А тут, прошу, подивіться,
Лзе в хату рахівниця:

— Злізь ко, любчику, із лави,
Порахуй нас так для вправи!

Відкидайло: — ні, пізніше!
Завтра почислю скоріше!

Тут ідуть ще черевики:
— Пан ти — кажуть — невеликий,

По болоті любиш брости
Може б нас тепер почистив.

Відкидайло чуха ногу
— Завтра вичищу, е-Богу!

День прийшов уже останній
Відкидайло мов із бані!

Бо до купи все звалилось
Притиснуло, придушило!

Як дремне від них тікати
Що лиш тільки видно п'яти.

Написав Е. КОЗАК.

СМІХОВИНКА

— Ну, таї хороше ми з панотцем службу у неділю пра-или!

— Хто ж то „ми“ Грицько?

— Та ми ж: панотець, дяк та й я!

— Як же це так?

— А так: панотець і дяк у церхві, а я на дзвіниці. Панотець книги святі читає, дяк співав, а я хвоста від мотузка держав, як дзвонар у дзвін калатав.

Відважний Богданко

(ПРОДОВЖЕННЯ*)

— Ах, ти малий!... А ти як сюди попався, може ти який „калачик“ більшовицький? Признавайся! — говорив недовіжливо козак, тримаючи Богданка за поли.

— Ні, я свій; мені більшовики забрали тата, ще восени — і Богданко розповів козакові своє горе, та про те, що він хоче віддячити за батька та знайти свого татка.

— І ти не боїшся, малий? Вони ж тебе можуть убити...

— Та я їм не дамся! — прошепотів Богданко.

— От молодець! Бач, який козак! — загомоніли між собою хлопці, що слухали розмову.

— А чий ти будеш, з якого села? — спитав один з гурту.

— Та я Пилипа Онопрійчука син, з села Спасівки.

— То ти Пилипів синок? Це ж того Пилипа, хлопці, що більшовики забрали. Знаю, знаю його добре, — промовив вже літній чоловік.

— Якщо ти в батька вдався, то з тебе будуть люди.

— Хлопці, йому можна вірити, — додав той же чоловік.

— Знаєш що, ходім до нашого отамана, може ти йому в

пригоді станеш і, взявши Богданка за руку, повів до землянки.

За столом, над кучою паперів і мап сидів якийсь чоловік і щось викреслював червоним олівцем. Як тільки Богданко з'явився на порозі, він підвівся й глянув на нього. Богданкові аж дух заперло від здивування.

— Чи це ж можливе? Перед ним стояв учитель з сусіднього села, якому іноді Богданко заносив молоко. Учитель також пізнав Богданка. Він всміхнувся, підійшов до скаменілого від здивування хлопця, положив свою руку на плече й спитав, що Богданко тут робить. Богданко розповів йому, як він сюди попав, додаючи, що додому не вернеться, поки не виконає того, що задумав. Учитель вислухав уважно, погладив Богданка по голові, а далі подумавши, сказав.

— Чи ти зробиш, хлопче, цю справу, що задумав? Виконати твої заміри не так легко...

— Що задумав, те буду намагтися виконати. Навіть і смерті не злякаюся, — сказав рішуче Богданко.

Учитель похитав головою, підійшов до столу, щось завернув у трубочку, а далі, повертаючись до

Богданка, сказав:

— Знаєш що, хлопче, я цей сверток даю тобі, а ти мусиш за всяку ціну пробратись на той бік річки, там є наші загони, разом з нашими йдуть німецькі війська. Ти мусиш ці важні папери віддати в руки отаманові тих загонів. Бережи ці папери, бо в них є показано розположення більшовицьких військ на цьому боці ріки. Думаю, що ти це виконаєш. А може, хто знає, між нашими знайдеш і те, що шукаєш.

— Богданко не йшов, а летів, ніби хтось його на крилах ніс. Вийшовши на лісову дорогу, він почав обережно, розглядаючись на всі боки, посуватись в напрямку річки.

Пройшов кількадесят кроків, він сховався за дуб, пильно дивлячись перед себе. Хто ж то може бути? Ось і гармату котять! Може козаки?.. О, ні! Це певно червоні. Так, це вони! Богданкове серце міцно забилося, дитячий мозок працював з подвійною силою. Але на що вони цю гармату котять? Може до міста повезуть, а як ні... Він швидко вискочив зза дуба, затаївши подих, подався в напрямку, де бачив гармату. Пройшовши метрів сто, Богданко зауважив, що червоні викотили гармату на беріг річки. Придивившись уважно, він побачив, ще дві гармати, добре устатовлених і замаскованих. Люфи гар-

мати були скеровані на протилежний беріг річки, на той саме бік, куди треба було перейти Богданкові.

— Значить наші є там, — подумав Богданко. Вийняв зза пазухи сверток, роздер підшивку в шапці і розправляючи сверток обережно вложив його в шапку.

— Тепер вперед, просто на червоних, — пробубонів Богданко. Послюнявивши руки, він натер очі, щоб були червоні, так ніби заплакані.

Зробивши плаксиву мину, він хлипаючи, пішов просто до червоних.

— Стій! Чого ти, хлопче, тут блукаєш? — спитав один більшовик.

— Та-а батько мене набили за те, що я згубив гро-о-оші.

— Які гроші?

— Мене послали до кооперативу, а в черзі хтось у мене вкрав гро-о-оші. Батько сказали, щоб я без грошей не вертався. Гі-і-і, — заплакав Богданко. — А татко мій сердитий, він заб'є мене, — хлипаючи говорив Богданко.

— А куди ж ти зараз ідеш? — недовіжливо запитав більшовик.

— Та-а я хочу піти до тітки в тамте село, може вона мені по-може.

Богданко показав рукою на село, що лежало зараз же за лісом.

(Далі буде)

*) Початок див в нашій газеті від 29 квітня ц. р.